

Andrej Tymko, Poprad

Aleluja.

Vrtochy zimy neraz vyburcovali moje silyaž na doraz. Aj teraz som zo seba žmýkal maximum. Pred chvíľou sa totiž rozkurilo. A to fest. Akoby sa nad žulovými obrami roztrhla perina. Sneh hustol a hustol, brodil som sa v ňom takmer vyše kotníkov. Občas bol nafukaný až po kolená. Niektoré nánosy ma totálne stopli. Musel som zložiť krosná, urobiť si stopu, vrátiť sa a ďalej sa prebíjať strminou. Cas, výška, no aj námaha naberali čoraz väčšie rozmery. A ako naschvál sa mi na Hangu sustavne pripomínala tá desná udalosť pred rokmi. Démoni hor si tu vtedy zašpásovali s lavínou. Obrovská masa bielej hmoty mi zasypala troch kamarátov. Vyhrabali sa z nej iba dvaja. Napriek odtečenej dobe to moje psycho nedokázalo vydýchať. Čím vyššie som šlapal, tým viac sa vo mne tie neprijemné emócie umocňovali. Detaily tragédie žili v hlave, akoby sa udiali len včera. Čierne spomienky zanechali po sebe hlbokú stopu a aj čosi ako varovanie. Neraz som zastal a sledoval, či nezačujem hrozivé praskanie, vzdialený hukot alebo iné divné zvuky. Čím viac snehu napadlo, tým intenzívnejšie ma tá hrozba strašila. A dnes ho bolo priveľa aj na eskimáka. Okrem neho sa činil aj vetrisko. Na zmrznutom podklade naukladal vysoké biele podušky. Hrozba ich zosypu bola vskutku celkom reálna. Ved minulý týždeň prebehla lavina zo zapadných zrazov Lomnického hrebeňa až cez značkovaný chodník. Snažil som sa odplášiť škaredé myšlienky a vnímať situáciu racionálne. No občas som si uvedomil, že v tom mojom duševnom tkanive by Freud objavil vážne trhliny. Po nekonečnom travrerzovaní strminou a márnym pokusom o zahnanie uzlosti som sa doplaholčil až pod Zltu stenu. Tu som už musel dolovať posledné štipky bojovej mentality. Nakoniec sa objavil vytužený cieľ. Térynka. Vzápätí ma ovialo teplo domova. No keď som za sebou zabuchol dvere, chatár ma šokoval slovami.

„Pred chvíľou nám došiel plyn. Avšak Miro je už na štreke do Blavy. Ved vieš. Zajtra má na sude ďalšiu paternitku.

„Ten náš babenkár. Raz ho to erotické vyčinenie finančne zruinuje. Zarýpal som do kámošovej slabosti.

„Mira na stare kolená neprerobíš. No teraz ide o tu fľašu. Je to iba na tebe. Musíš sa otočiť ešte raz.

Boss sa neraz blysol čiernym humorom. Avšak toto nebol žart, ale krutá realita. Okamžite som sa prezliekol do suchého. Vzápätí som pohltal masu jedla. Do vyštaveného tela som napumpoval čerstvu energiu. Kvantum kalórii mi vlialo do žíl svieže sily. Takmer úplne som zo seba striasol unavu. Postupne začala ožívať aj bojová guráž. Vzapatí som sa so skromnou davkou elánu pustil do znášky. Na krosná som zakotvil prázdny ocelový obal a letel som naspäť na Hrebienok. V sklade som vymenil prázdnu bombu za plnú, povrazom som ju pevne pritiahol ku drevenej kostre, vložil som sa do popruhov a vyrazil som. Vysoká železná schránka ma okamžite pritlačila k zemi. Našťastie prestalo kuriť. Chodník už bol trochu prešľapaný, avšak na Hangu to bolo zase o držku. Občas som sa prepadol hlboko do snehu, vyhrabal sa a stupal ďalej. Premrznutý až do drene som sa snažil tu otročinu

nejako urýchliť. No mozgovňa nevymyslela nič prevratné. V hre boli odjakživa iba dva činitele. Vola a zarytý optimizmus.

Na okolie už začala sadat' tma. Došlo mi, že si musím švihnúť. A suboj kto z koho kulminoval. V ťažkom svahu som pobiede ukrajoval meter za metrom. Akoby som kráčal proti prudu. Strminy pribudalo, krosná oťaželi a nasadenie sa ocitlo až na hrane. V duchu som sa snažil povzbudiť.

Storočný Ind zabehne v Londýne maraton, ide sa štvrtýkrát ženiť, má energie za dvoch chlapov a ja sa tu slimačím s jednou bombou.

Zaber starec!

Ved horda hladošov na chate už netrpezlivo slintá po teplom žrádle.

Keď som zo seba vyžmýkal takmer všetko, prišiel ten definitívny okamih. Zmrznutý a skrehnutý som dotrepa bombu až do chaty. Séf si s ulavou vydýchol.

Síce neskoršie, no predsa sa bude podávať teplá večera.

Počas montáže novej fľaše zadrnčal telefon. Podľa výrazu bossovej tváre som usudil, že sa udialo čosi zlé.

O chvíľu chatár spustil:

Kdesi pod Baranými rohami sa zosypala lavina. Vraj strhla dvoch horolezcov. Jeden sa vyhrabal bez ujmy. Ten druhý je pod ňou. Sme k tým nešťastníkom najbližšie. Musíme okamžite vyraziť.

Napadlo ma, či sa dnes nepretrhlo vrece so škaredými udalosťami. Cosi ako v piatok trinásteho. No ovládol ma aj pocit, či som to nešťastie tými sustavnými obavami neprivolal. Keď som sa prezliekol do posledných teplých zvrškov, vyšľapli sme s chatárom a troma horolezcami do terénu. Vektor Baranie rohy. Severozápadné vetry boli stále vo svojom živle. Na tvrdom podklade naukladali masu snehu. Mozgovňa začala spontánne pretriasať tri faktory. Exponovaný terén, kvantum bielej hmoty a veterné počasie. Uvahy zakrátko vyustili v jasný výsledok. Keď tie rizikové činitele spoja svoje sily, môžu poľahky vyrobiť lavinu. A keď zapracuje aj suhra okolností, tak sa v nej môže ocitnúť aj pár obetí. A ich šanca na prežitie? Spočívajú v rýchlosti záchrárov a poriadnej dávke šťastička. Proste na život, či zdravie na horách neplatí žiadna záruka. Hlavou mi náhle preletela udalosť spred rokov. Išlo o zasypaného horolezca vo Velickej doline. Tá hužva strávil pod snehom neuveriteľných 21 a pol hodiny. A v Alpách si istý chlapík odžil v lavíne neskutočných až 36 hodín. Taký naturel nevlastnil ani Yeti. No koľko vydrží tá naša obeť? Odrazu sa pred nami objavilo svetielko. Pomaly sa po hybovalo po kratšom lavinovišti. Asi za desať minút sme k nemu dorazili.

Chvála Bohu, že ste si švihli. Tu niekde musí byť. Našiel som už vak a palicu. Vysypal zo seba pár informácií ten šťastnejší z dvojice postihnutých.

Z mojho pohľadu sa lavina zdala byť dosť plytká. Zrejme preto sa z nej ten horolezec dokázal vyhrabať vlastnými silami. Okamžite sme sa pustili do pátrania. Systematicky sme prehľadávali prevdepodobné miesto zásypu obeť. Zakrátko sme natrafili na druhú palicu. Vytušili sme, že sme už blízko. Tak sa objavila noha. Rukami sme rýchlo odhrabávali sneh okolo nešťastníka. Keď sme sa priblížili ku tvári, náhle sa prepadla vrstva snehu. V tom okamihu chlapík sťažka zavzdychal.

Zije! vykriekli sme takmer jednohlasne.

Našťastie horolezec nebol v snehu hlboko. Vďaka priestoru, ktorý si vytvoril pred ustami ešte dýchal. Slabo, no dýchal. Mal mierne naburaný a zakrvavený kejhák, avšak inak bol celý. Pomaly sa vracal späť do života. Chatár, ktorý tu fungoval aj ako dobrovoľný člen HS., začal postihnutého kriesiť profesionálnymi fackami. Po krátkom fyzickom násilí chlapík otvoril oči a zastonal.

Vitaj na tomto svete, chatárov úvítací ceremoniál bol stručný, no zabral. Horolezec ako odpoveď viackrát zakmital mihalnicami. Došlo mi, že druhé narodenie dieťaťa šťasteny na tejto planéte sa celkom vydarilo. Vzápätí sme do horolezca napumpovali kušтик horuceho čaju z termosky, zakutlošili sme ho do prikrývok, upevnili na kanadské sane a transportovali sme ho na chatu.

Počas cestý sa mi šéf prihovril.

Zadbudol som ti odovzdať jednu dôležitú správu.. Volala Viera. Ze práve vyráža nahor.. V tom frkote mi to akosi vyfučalo z mysle.

Viera. Nový subjekt pomerne silnej citovej väzby. Začalo to neplánovaným byvakom na Kežmarskej lavke. Celu noc som sa na uzkej rýmse zohrieval klikami. No občas ma napadol aj efektívnejší spôsob prehriatia tela. Avšak ten som oproboval až na druhý deň. S tou huževnatou bábenkou som absolvoval spoločnú hygienu vo vani. Potom sme si odbili na chate zopár horucích nocí. Ak by sme v tom trende dnes pokračovali, tak namiesto teplej večere sa bude servírovať kopec rozžhavených endorfínov. Neskutočné. Akoby niekto šibol čarovným prutikom,. Záver tohto dňa sa začal javiť krajši ako v sladáku. No predsa sa do mozgu zavrtala pochybnosť.

A čo riziko lavíny? Tie snehové nánosy su fakt vysoké. Zapadný vetrisko je stále dost silný. Zvládne tu náročnú štreku baba s ťažkým batohom? Vzapatí sa za slovo baba spontánne vsunula parantéza. Fyzicky dobre vybavená a aj dost orazená horami. Odrazu sa ozval vnútorný hlas.

Ty si v skutku prípad zrelý pre psychiatra.

Zažeň sprosté uvahy a vyraz šťastičku oproti. Marfiho zákony tu zvyčajne účinkuju iba do zotmenia..

Vnútorný hlas u mňa fungoval čosi ako prepletenec racionálnych a emotívnych procesov. Vždy som mu veril. Ukázalo sa, že aj v tomto prípade mal pravdu.. Keď sme dorazili do chaty, tak Viera začala okamžite šíriť okolo seba tu svoju nákazu. Optimisticky chytľavu náladu. Ovladol ma pocit, že tok udalosti náhle prehodil výhybku na úplne inu koľaj. Zakrátko sme sa odstrihli od okolitého sveta a na scéne začali posobiť hormony šťastia. No a v takých okamihoch človek totálne zabudne na unavu, na skorumpovanu rodnu hrudu a na všetky starosti tej bláznivej planéty. Endorfíny maju v týchto vrstevniciach fakt užasnu moc. V jednom momente sa mi pripomenula stará pravda. Život v horách je totálne nevyspytateľný. Proste taká malá divoká hojdačka. Počas akcie pod Baranými rohami som ani vzdialene nezatušil, že sa ten otrasný deň dokáže ešte prehupnúť na opačný pol. No aby si aj Viera pričuchla k tej pravej horskej neistote, tak som jej nastražil taku malú pasčičku. Po druhom erotickom vyčinaní som ju vystrašil slovami.

Tak a teraz ma tri dni neuvidíš.

Akože neuvidím? Ja sa tu trepem s ťažkým kletrákom a ty sa kdesi vypariš. Ty niekde cestuješ, či čo?, jej hlas javil známky nefalšovaného uláku..

To nie, ale odteraz sa budeme milovať iba odzadu.

Ach tak, ty špasfogel, povzdychla si s ulavou.

No popravde. Ten hedonizmus nám vydržal iba do skorého rána. Znenazdania ho narušil diktat driny. Ten bol na chate tým najväčším vládcom.. Avšak aj tak sme ho preľstili. Zbytok rozkoše sme si odročili na večer.

Počas dňa sa mi hlavou neraz prehnalo čosi ako otrepané šerpovské pravidlo. Čím viac čistokrvnej driny odplaholčím, tým viac čistokrvného šťastička nasajem. Fajn,. Takže poctivá odmena , teda aspoň na horách, ešte nevykapala. Aleluja.

